

Surun kotka

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Surun kotka kutsumaton
viipyilee mun huoneissani,
rakensi sijansa sinne.

Saapui aivan yllättäen,
niinhän sillä on tapana.

Tuli kesken linnunlaulun,
synkensi kesäisen päivän,
vaiensi käen kukunnan,
pilveen auringon pimensi.

Saapui vieras tuo väkevä,
levitti siipensä minulle.
Niiden suojahan asetuin,
käperryin kuin linnunpoika,
Katveessa surun makasin
yksin tuskani keralla.

Suru on Jumalan lahja,
parantava, vaikka raskas.
Sanat ei sitä selitä,
rakkaus on sukua sille.

Mahtava on murheen kotka.
Sitä en saa vieroksua
enkä kohdella vihalla.
Rauhan solmia yritän,
ystäväksi sen haluan.

Jos sen karkotan mä varhain,
niin se voi takaisin tulla
entistäkin vahvempana.

Lopulta tulee se päivä,
että lähtee huoneistani
aivan tahdosta omasta.

Rinnassa kevenee taakka,
astuu rauha sen sijalle.
Jälleen on elo eheä,
sydämässä kaunis kaipaus,
ajan kulta muistoissani,
kädessäni palmunoksa.